

B^{red}
Banana

สายลับ

ลับกลอส

นยายชุดสายลับ ลำดับที่ 1

รวมแพ่ง

สายลับลิปกลอส

แต่งโดย รอมแพง

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-312-046-5

พิมพ์ครั้งที่ 1 ธันวาคม 2555

ราคา 109 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร กวียา เนาวประทีป

กองบรรณาธิการ วนิดา ศิริจิตจันทร์

ศิลปกรรม ไสภา โชติชัยนันท์

พิสูจน์อักษร วิมลพรรณ ใ้หนูช

ออกแบบปก ไฉไลรัตน์ สุวรรณเมธีกุล

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

เลขที่ 45 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 40 ถนนจรัญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

<http://www.happybanana-online.com>

สายลับลิปกลอส เป็นนิยายตอนแรกของชุดสายลับ ซึ่งมีทั้งหมด 3 ตอน ประกอบด้วย **สายลับลิปกลอส สายลับไวท์โรส และสายลับอายแชโดว์** ตามลำดับ แม้จะเป็นแนวสืบสวนแต่รับประกันได้ว่าความสนุกและความฮาตามประสาจอมแสบยังมีอยู่ครบถ้วนไม่หล่นหายไปไหนค่ะ

นิยายชุดสายลับนี้ ท่านจะได้พบกับ “บราลี” หญิงสาวที่ชื่นชอบการผจญภัยแบบอินเดียน่า โจนส์ และหลงรักเครื่องสำอางเข้าขั้น (บ้า) แม้แต่การออกปฏิบัติหน้าที่สายลับแทนที่จะพกอาวุธปืน กลับพกกระเป๋าสองข้างไว้ไม่ห่างกาย แล้วแบบนี้เธอจะเอาอะไรไปต่อกับพวกผู้ร้ายละเนี่ย หากอยากรู้เปิดอ่านหน้าถัดไปได้เลยค่ะ

กองบรรณาธิการ

ธันวาคม 2555

นิยายเรื่อง **สายลับลิปกลอส** เป็นนิยายที่เขียนไว้เมื่อห้าปีที่แล้ว และจะเขียนโดยแบ่งเป็นตอน ๆ จบในตอนโดยมีเรื่องราวต่าง ๆ ของตัวเอกในเรื่องให้ได้ลุ้นได้ฮา เป็นคอมเมดี้ตามประสาจอมแพง

ตอนสายลับลิปกลอสจะเป็นเล่มแรกของทั้งสามเล่ม ผู้เขียนรู้สึกยินดีมากที่ทาง แสบปี่ บานานา นำมาพิมพ์ซ้ำ และแยกตอนอย่างชัดเจน หวังว่าจะสร้างความสนุกสนานให้กับผู้อ่านเก่าและผู้อ่านใหม่ให้หลงเสน่ห์ของบราดี ตัวเอกในเรื่องเหมือนผู้เขียนที่รู้สึกว่ บราดีคือคนคุ้นเคยที่เจอกันทุกครั้งก็สร้างอเมย์มให้ได้เสมอ ขอขอบคุณค่ะ^^

จอมแพง

แสงแดดยามเช้าค่อย ๆ ส่องทะลุผ้าม่านเข้ามาในห้องห้อง
หนึ่ง ร่างสูงใหญ่เดินเข้ามาใกล้บราลีย์ทีละน้อย ๆ เมื่อมาถึงปลาย
เตียงก็กระโจนคร่อมตัวบราลีย์ด้วยความรวดเร็ว ปากบางเฉียบซุกใช้
หาความหอมหวานจากชอกคอตรงหน้า

“ว้าย...ใครนะ อืม...ดีแฮะ อ้อ...อืม” ร่างบนเตียงส่ายหน้าไป
มาราวกับถูกผีอำ พยายามลืมหูลืมตามองร่างที่คร่อมอยู่หากไม่สามารถ
ทำได้แม้แต่มือก็ยังคงแนบกับลำตัวโดยไร้เรี่ยวแรงขยับขึ้น

กริ่ง!!!!...กริ่ง!!!

บราลีย์หลับหูหลับตากดนาฬิกาเพื่อให้มันเงียบเสียงพร้อมลืมหูลืมตา
ตื่นขึ้นมาอย่างรวดเร็ว

“เฮ้ย! ผันดีนี่หว่า” ร่างบางนั้นพึมพำกับตัวเอง พลังมองชน
ปุ๊กปุยของแมวลูกครึ่งเปอร์เซียที่กำลังคลอเคลียอยู่ที่ต้นคอของหล่อน
อย่างอดอดอ้น หญิงสาวจับเจ้าตัวการ์ที่ซุกใช้ต้นคอโยนลงไปที่บนพื้น
ห้อง แมวสามสีเพศเมียจึงร้องขึ้นเป็นเชิงประทุวง

“แฉ่ว...”

“เจ้าแมวหลงแม่” บราลีเฝ้าเจ้าข้าวปั้นอย่างเอ็นดู ก่อนสลัดผ้าห่มลุกขึ้นเพื่อยืดเส้นยืดสาย ร่างเพรียวสมส่วนออกทำบริหารอย่างคล่องแคล่ว พลังคิดว่าสักวันเถอะ! ขอแค่สักวัน...ถ้าได้เจออะเจอกับผู้ชายที่มีผิวเนียนใสอย่างในฝันเมื่อไหร่ หล่อนจะไม่ยอมปล่อยให้ผู้ชายคนนั้นหลุดมือไปเป็นแน่...

ตั้งแต่วันนี้พี่สาวของหล่อนแต่งงานไป บราลีจำต้องให้เจ้าแมวซี้เหงาข้าวปั้นมานอนในห้องด้วย เพราะหากไม่ยอมให้มันเข้ามาในห้องแล้ว ทุกคนที่อยู่ละแวกนี้จะต้องได้ยินเสียงร่าวกกับแมวกำลังถูกเชือดคอร้องโหยหวนแฉ่วแฉ่วไม่หยุดปาก สร้างความอับอายให้กับเจ้าของเป็นอย่างมาก

“ถ้าฉันไม่อยู่ซะอีกคน แกจะไปอ้อนใครอีกล่ะนี่...หรือว่าแม่ฉันจะเป็นเหยื่อรายต่อไปของแกยะ นางสาวข้าวปั้น” คนออกทำบริหารยังคงหาเรื่องแมวไม่หยุดปาก

“ว่าแต่ช่วงนี้ทำไมฉันเห็นผู้ชายคนนี้บ่อยบ่อย...เสียตายเห็นหน้ามาชัดสักที รู้แต่ว่าผิวดีดี” บราลีบ่นพึมพำอย่างเคลิบเคลิ้มถึงชายในฝัน ใบหน้าที่เต็มไปด้วยเหงื่ออย่างมาดหมาย เมื่อนึกถึงสิ่งที่จะทำในวันนี้

วันนี้บราลีจะไปที่หน่วยข่าวกรองพิเศษของกรมตำรวจ เพื่อทำความฝันที่จะได้ไปผจญภัยในที่ต่าง ๆ ให้เป็นจริงเสียที แม้ว่าหล่อนจะจบจากคณะโบราณคดี แต่ก็ไม่ได้ทำงานตามสายงานที่อุตสาห

ว่าเรียนมา กลับได้มาทำงานเป็นผู้เชี่ยวชาญทางเครื่องสำอางไปเสียนี้

เมื่อก่อนตอนที่ยังเรียนมหาวิทยาลัย หล่อนคิดว่าหากจบจากคณะโบราณคดีแล้วจะทำตัวเหมือนคนอื่นเดี๋ยวน่า โจนส์ ตามล่าแหล่งอารยธรรมโบราณ โดยมีพี่สาวของหล่อนคือบัวจิ้นเป็นคู่หูคนสนิท แต่ก็พบว่าจำเป็นต้องมีทุนรอนมิใช่น้อย จึงร่วมมือร่วมใจกับพี่สาวทำงานเก็บเงินกันก่อน ทั้งนี้ทั้งคู่ก็พยายามเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ที่จะต้องใช้ในการผจญภัย เช่น ศิลปะการป้องกันตัว และวิธีเอาตัวรอดในสถานการณ์ต่าง ๆ เท่าที่หล่อนและพี่สาวจะนึกได้

จนกระทั่งพี่สาวของหล่อนลาออกจากการงานเพราะอกหัก และทั้งคู่คิดว่าน่าจะถึงเวลาแล้วที่จะผจญภัยตามที่เคยวางแผนไว้ บราลีจึงทำเรื่องลาออกตามพี่สาว แต่ในขณะที่หญิงสาวทำเรื่องลาออกจากงานอยู่นั้นเอง กลับพบว่ายังต้องเคลียร์งานสัมมนาเรื่องเครื่องสำอางอีกหนึ่งงานจึงจะเป็นไทได้ และเมื่อหล่อนลาออกจากการงานได้สำเร็จก็ปรากฏว่าพี่สาวของหล่อนได้พบรักใหม่และแต่งงานไปเสียนี้...แต่ถึงกระนั้นบราลียังคงไม่ล้มเลิกความคิดที่จะผจญภัย

จนกระทั่งเมื่อวานหล่อนได้พบกับ วรากร เพื่อนหนุ่มคนสนิทที่เคยเรียนด้วยกันที่ศิลปากร ซึ่งตอนนี้ได้ติดยศเป็นผู้หมวดไปเรียบร้อยแล้ว

‘ไย้ยหนูลี ยังบ้าเรื่องผจญภัยไม่หายอีกหรือ’ วรากรอดที่จะแซวอีกฝ่ายไม่ได้ ด้วยเคยได้ยินเพื่อนคนนี้เล่าถึงความไฝฝืนที่จะผจญภัยสุดขอบโลกอยู่บ่อย ๆ

บราลี้คือนเพื่อนสนิทของบ๊อบเร่อ

‘ถ้าฉันไม่คิดถึงเรื่องอยากออกไปผจญภัยแถมคิดเหวอว่าฉันจะ
นั่ง ๆ นอน ๆ ยืน ๆ เดิน ๆ ตกงานอยู่อย่างนี้...เฮอะ’ หญิงสาวว่าเข้าใจ

‘แล้วฟังแฟนไม่มีกับเขาบ้างเลยหรือไง ผู้หญิงนะอายุมากเข้า
จะยิ่งหายากนะเว้ย!’ บราลี้มองหน้าเพื่อนชายที่หล่อแบบคมเข้ม โดย
เฉพาะดวงตาคมทึดแล้วโหด ๆ อย่างไม่สບอารมณ์

‘เอน่าว่าแต่คนอื่นเขา ตัวเองละหาได้หรือยังอะ...ฉันนะนะ
ขอแค่เจอผู้ชายที่ผิวเนียน ๆ ใส ๆ หัวใจมันก็จะอ่อนระทวยทันที แต่
นี่ตั้งแต่เกิดมา เจอแต่ผู้ชายหน้าโหดอย่างแกล้ง เลยต้องอยู่ล่อคน
อยู่อย่างนี้แหละ’ บราลี้ทำท่าเคลิ้มผินก่อนจะตลบหลังด้วยการหลอก
คำเพื่อนสนิทหน้าตาเฉย แล้วก็รีบหลบมือใหญ่ที่ทำท่าจะตบป้าบเข้า
ที่หัวด้วยความไวปานวอก

‘เออ ไข่! เรื่องงานนะจะลองไปสมัครที่หน่วยข่าวกรองพิเศษ
มัยละ ตอนนี้นะเขาขาดคนอยู่ ได้ข่าวว่าหามาเท่าไหรก็ไม่ถูกใจสักที’

บราลี้จ้องหน้าอีกฝ่ายตาโต

‘เฮลสิ ไปที่ไหน อะไร...ยังงี้’

เพื่อนชายหัวเราะหึ ๆ ก่อนจะบอกที่ตั้งของหน่วย

‘แต่อยู่คนละหน่วยกับผมนะ แล้วหนูสิก็ต้องไปสมัครด้วยตัวเอง
ถ้าเขาให้เข้าสัมภาษณ์หนูสิก็บอกเขาไปว่าผมแนะนำมา คิดว่าคงจะ
มีปัญหา’

หญิงสาวยิ้มรับอย่างปลาบปลื้มสมใจ จากนั้นจึงเปลี่ยนกิริยา
เป็นมองหน้าเพื่อนอย่างพินิจพิจารณา

‘ผิวหน้าหมองคล้ำลงจากที่ฉันเห็นเมื่อสามเดือนก่อนเยอะเลยนะแก หัดไปทำทรีตเมนต์หน้ามั่งสิ หรือจะแวะไปที่บ้าน ฉันทำให้ก็ได้นะ ตอนนี้มีครีมพอกแบบใหม่ ouse แล้วหน้าใสก็ัก’

วรกรฟังแล้วก็หัวเราะเอิ๊กอ๊าก

‘เฮอ...ก็ไปฝึกอบรมอยู่ตั้งสองเดือน ตากแดดตากลมตั้งไม่รู้เท่าไหร่ เอาไว้ว่าง ๆ จะไปใช้บริการละกัน วันนี้ไม่ว่างะ’

เยี่ยม! หนูลี หรือบราลีสลึงโลดในใจเมื่อนึกถึงบทสนทนาเมื่อวานนี้กับเพื่อนชายคนสนิท จนเป็นเหตุให้ทุกอย่างในเช้านี้ดูสดใสผิดปกติ

อาคารสูงขนาดใหญ่สีขาวสะอาดตา...ที่มองจากภายนอกอาจทำให้คิดว่าเป็นออฟฟิศของกรมกองอะไรสักอย่าง แต่บางวันที่มีชายฉกรรจ์ใส่ชุดสีทากี้เดินกันให้ควักคงทำให้ผู้คนละแวกนั้นรวมทั้งผู้ที่เดินผ่านไปมาคิดว่าอาคารนี้เป็นสถานที่จัดการประชุมขององค์กรใหญ่ ๆ แต่หารู้ไม่ว่าภายในนั้นเป็นที่ตั้งของหน่วยงานพิเศษทางราชการ...

บราลีสมองตึกตรงหน้าอย่างหมายม่นก่อนจะกระชับกระเป๋เครื่องสำอางไว้จนเหมาะมือ แล้วจึงตัดสินใจก้าวเข้าไปในตัวอาคารในที่สุด

ชายวัยกลางคนตรงหน้าก้มมองใบสมัครของบราลีสลับกับมองหน้าหญิงสาวอย่างขังใจ เธอสังเกตมือที่แท้จริงานจนลอกเป็น

ขุย ๆ ของคนตรงหน้าอย่างหูดหงิดเล็กน้อยที่คนตรงหน้าไม่รู้จะดูแลตัวเองเอาเสียเลย...

“คุณจบจากคณะโบราณคดี?”

“ค่ะ”

“คุณเป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านเครื่องสำอาง?”

“ค่ะ...ความสามารถพิเศษ แต่งหน้าแบบสเปเชียลเอฟเฟกต์ได้ด้วยนะค่ะ” บราลลีพูดด้วยน้ำเสียงกระตือรือร้น รำ ๆ อยากรจะเทเครื่องสำอางออกมาจากกระเป๋าซึ่งเป็นเครื่องมือหากินของหล่อนที่พกติดตัวตลอดเวลาออกมาให้คุณเป็นบุญตา

“ร้อยตำรวจโทวรกรแนะนำคุณมา?” ชายตรงหน้าทำหน้าพิกล

“ค่ะ...หมวดวรกรเห็นว่าดิฉันเหมาะสมกับงานนี้มาก ก็เลยแนะนำดิฉันมาค่ะ”

“เหมาะสมมาก?” น้ำเสียงเชิงถามครึ่งแล้วครึ่งเล่าของชายวัยกลางคนตรงหน้าทำให้บราลลีเริ่มหูดหงิด แทบอดรันทนไม่ได้ จนอยากกระซอกแก้มไทของคนตรงหน้ามาถามนักว่ามีปัญหาอะไรกันหนาเหรอยะ...ตาสว่างมือขุย!!

“ผมเกรงว่าคุณจะเข้าใจอะไรบางอย่างผิดแล้วนะครับคืองานนี้มันเสี่ยงมาก อาจจะต้องถึงแก๊สพิษ...ถามจริง ๆ เกอะ คุณเคยจับปืนไหม หรือเคยจับแต่ดินสอเขียนคิ้ว?”

อ้าย...ดูถูกบราลลีมากไปแล้วนะ สิ่งที่คุณสงสัยไม่ได้คือลิปกลอสต่างหาก และต้องเป็นกลืนสตรอร์เบอร์รี่ ของ ‘เม้าท์ที ซ้อป’ ด้วยนะ ยี่ห้อนี้ใช้ดีมาก ๆ จนหล่อนติดใจไม่เคยคิดเปลี่ยนไปใช้ของ

ยี่ห้ออื่น

“ดิฉันคิดว่าดิฉันสามารถเอาตัวรอดในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ ดีค่ะ ดิฉันได้เทควันโดสายดำและเรียนไอคิได้มาอีกนิดหน่อย” บราลี เริ่มมีน้ำใจ

“อืม...ก็เห็นจะเป็นคุณสมบัติเดียวที่พอไหว” ก่อนที่บราลีจะ เยอะคำพูดเผ็ดร้อนออกไปอีก ชายหนุ่มคนหนึ่งก็วิ่งทะล่เอะละเข้ามา ยืนกระหืดกระหอบ

“คุณประติษฐ์ มีอะไร...อยู่ดี ๆ ก็พรวดพราดเข้ามา...คุณรู้ไหม ว่าผมกำลังสัมภาษณ์อยู่” วิชัยปรามลูกน้องอย่างหงุดหงิดเล็กน้อย

ว้าย! ตาคนนี้สิ่วเขลอะเขี้ยว เดี่ยวให้สนทาก่อนเถอะนะ จะแอบส่งยาแก้หน้ามัน แล้วก็จะแนะนำร้านดูแลผิวหน้าที่อีกเสบอย่างนี้ให้ บราลีหรีตามองสำรวจชายหนุ่มผู้มาใหม่อย่างเงิบ ๆ

“ท่าน...ท่านครับ เอ่อ ท่านผอ. มาครับ...” ยังไม่ทันจบความ ชายวัยกลางคนผู้มีอำนาจก็สาวเท้าเข้ามาอย่างรวดเร็ว พร้อมนายตำรวจ คนสนิท

“นี่...คุณวิชัย ผมให้คุณหาคนมาตั้งนานแล้วนะ จนตอนนี้เรา รอไม่ได้แล้ว ถ้าไม่รีบงานนี้พังแน่ ๆ พวกสื่อมวลชนหิวข่าวทั้งหลาย คงยำเราละเหมือนเคย” ก่อนที่จะได้พูดอะไรมากกว่านั้น สายตาของผู้มาใหม่ก็สกับดวงตาสีน้ำผึ้งอ่อนของบราลี

ค่อยยังชั่ว...เจอคนที่ดูแลตัวเองอย่างนี้ค่อยสบายใจขึ้นหน่อย

บราลีแอบมองมือและใบหน้าของผู้ที่มาใหม่อย่างชื่นชม

คุณวิชัยลุกขึ้นจากเก้าอี้สัมภาษณ์ พลาถกุ่มมืออย่างฟินอบพิเทา

สีหน้ามีแววยุ่งยากใจ

“ครับท่าน ทางเรากำลังพยายามหาคนที่ประวัติดี ๆ แล้วก็เก่ง ๆ มาทำงานนี้อยู่ นะครับท่าน”

“ใช้ได้เลยนี่”

คุณวิชัยอ้าปากหวอ เมื่อได้ยินคำพูดนั้นและเห็นสายตาพึงพอใจที่มองไปยังบราลี

“ชื่ออะไรแม่หนูคนนี่” ‘ท่าน’ ถาม

“อ่า...เอ่อ...บรา...”

“บราลีค่ะท่าน” บราลีซึ่งตอบด้วยเสียงมีความหวัง ไม่รู้เลยว่าท่านไหน แต่ดูจากท่าทางมีอำนาจแล้ว น่าจะเป็นคนตัดสินใจให้หล่อนได้ทำงานที่นี้แน่

“หมวดพัสดุ คุณไปตามผู้กองธีระภักดิ์ที่มาที่นี้หน่อย” ผู้มากด้วยยศศักดิ์สั่งลูกน้องคนสนิท ก่อนที่จะเดินไปนั่งบนโซฟาרבแบกสีน้ำเงินเข้ม

“หนูมานั่งนี่สิ” บราลีเดินไปนั่งโซฟาเดี่ยวตัวใกล้ ๆ อย่างรวดเร็ว

“นี่พลตำรวจเอก เสน่ห์ชัย พลาชัย เป็นผู้อำนวยการหน่วยข่าวกรองพิเศษครับคุณบราลี” คุณวิชัยซึ่งยังอึ้งที่งังไม่หายเอ่ยแนะนำท่านผู้ใหญ่ให้บราลารู้จัก หญิงสาวยกมือไหว้และยิ้มหวานจ้อยให้ชายวัยกลางคนตรงหน้า

เยส ๆ ๆ ความคิดที่ว่าได้งานแน่ทำให้หน้าบานยิ่งกว่าใบบัววิกตอเรีย

“ตอนนี้เรากำลังต้องการคนมาทำงานเป็นสายลับให้กับงาน

ขึ้นหนึ่ง ซึ่งจริง ๆ แล้วแทบไม่ต้องเสี่ยงอะไรเลย แต่ว่าต้องมีความเหมาะสมเพื่อไม่ให้เป็นที่พิรุณเท่านั้นเอง และผมคิดว่าคุณเหมาะสม” คำพูดของท่านผู้อำนวยการทำให้บราลียิ้มกริ่ม

เสียงเปิดประตูพร้อมกับร่างของผู้ที่เดินเข้ามาในห้อง ทำให้หญิงสาวต้องหันไปมองและถึงกับตาค้างเมื่อเห็นชายหนุ่มในชุดสูทสีดำเนียบตรงหน้า

หล่อจังเลย คนนี้ล่ะที่ฝัน คนนั้นล่ะที่ใช้...บราลีคิดพลางเหม่อมองใบหน้าเนียนใสของชายหนุ่มตรงหน้าอย่างเคลิบเคลิ้ม

ใบหน้าคมคาย คิ้วเฉียงพาดตรงตัดผิวสีน้ำผึ้ง ดวงตามองหน่วยตาขาวมองเห็นแก้วตาเป็นสีสนิมเหล็กได้อย่างชัดเจน เปลือกตาพับซ้อนเป็นสองชั้น และจมูกโด่งเป็นสันรวมไปถึงริมฝีปากที่มีรอยหยักโค้งราวกระชับยิ่งเสริมความหล่อแบบไม่ต้องเหลาให้กับเรือนร่างสูงใหญ่ตรงหน้า

ร่างใหญ่ตรงหน้าดูคุ้นตาบราลีอย่างประหลาด พานให้นึกถึงความฝันเมื่อเข้า ใบหน้าเรียบเนียนราวได้รับการบำรุงจากเครื่องสำอางชั้นดีของชายหนุ่มทำให้บราลีจ้องมองอย่างสนใจใคร่ปรารถนา

นี่แหละ ชายในฝันของฉัน!

ปากที่อ้าค้างน้อย ๆ ของสาวเจ้า ทำให้เจ้าของดวงตาคมที่ปรายมามองชะงักเล็กน้อย ดวงตาฉายแววสนใจขึ้นมาวูบหนึ่งก่อนจะป้อนหน้าเย็นชาใส่ และทำความเคารพผู้บังคับบัญชาตามระเบียบราชการ ในใจก็นึกรำคาญสายตาของหญิงสาวที่มองมา

หล่อเป็นบ้าเลย คนนี้ใช่เลย หุย...ชอบชอบ

บราลีนึกในใจอย่างกระหึ่มยื้มย่อง
เพียง เจ้าประคูน! ขอให้ได้ร่วมงานกะอีตาสุดหล่อในที่เถาะ
จะไม่ลืมพระคุณเลยให้ตายซักลิเข้า! หรือนี้คือรักแรกพบ!!

“นายอี ลุงหาผู้ร่วมงานให้แก่ได้แล้วนะ”

และแล้วสวรรค์ก็ป็นใจให้บราลี

“พวกคุณทั้งสองคนจะต้องเป็นสามีภรรยากัน...เอ่อ...” ท่าน
เสนชัยส่งเสียงกระแอมเล็กน้อยก่อนจะพูดต่อ “ปลอมตัวเป็นสามี
ภรรยากัน แต่ว่าต้องแสดงให้สมบทบาทนะ งานของพวกคุณไม่ง่าย
แต่ก็ไม่ยาก บราลี...คุณจะต้องไปภูเก็ตกับผู้กองธีระภัทร อ้อ...หัด
เรียกว่าอีให้ดูสนิทสนมเข้าไว้นะ งานของคุณคือต้องไปปรับไมโครฟิล์ม
ที่ถ่ายรายชื่อกับภาพการขนยาของผู้ค้ายาเสพติดทางทะเล ส่วนราย
ละเอียดปลีกย่อย ผู้กองธีระภัทรทราบหมดแล้ว บราลี...คุณรู้น้อย
ที่สุดเป็นดี เพราะมันจะทำให้คุณปลอดภัย”

บราลีรับคำอย่างงง ๆ ปนตื่นเต้น

“เออละเพื่อสร้างความสนิทสนม เที่ยงนี้ผู้กองพาคุณบราลีไป
รับประทานอาหารพร้อมกับอธิบายสิ่งที่คุณต้องทำด้วย” ว่าแล้วท่าน
เสนชัยก็หัวเราะอย่างพอกพองใจพลางถอนหายใจอย่างโล่งอก

“โล่งใจไปที...นี่กว่าจะหาคนมาได้ไม่ทันการณัชะแล้ว” ผู้มี
อำนาจลุกขึ้นจากโซฟาและยืมให้หญิงสาวที่เพิ่งได้งานทำหมาด ๆ
พร้อมทั้งหันหลังเดินไปที่ประตูทางออก

“เรียกหนูว่า หนูลี้ก็ได้แหละคะ” บราลีตะโกนไล่หลังไปเมื่อนึก
ขึ้นได้ทำเอานายตำรวจคนสนิทของผู้อำนวยการเสนชัยหัวเราะพรีด

ก่อนจะสายหัวเดินตามเจ้านายที่เหลียวมามองหญิงสาวพร้อมกับหัวเราะหึ ๆ ขณะเดินออกไปอย่างอารมณ์ดี คุณวิชัยหยิบผ้าเช็ดหน้ามาเช็ดเหงื่ออย่างวิตกน้อย ๆ ร้อยตำรวจเอกธีระภัทรมองหญิงสาวอย่างพินิจพิจารณาก่อนถอนหายใจเฮือกใหญ่

เมื่อบราลีเห็นสายตาที่มองมา หล่อนก็ฉีกยิ้มแป้นแล่นให้เต็มพิกัด

“บราลี คุณจำไว้นะว่าอย่าเสี่ยงอันตรายโดยไม่จำเป็น อย่าทำอะไรที่ไม่อยู่ในแผน อย่า...” ยังไม่ทันที่คุณวิชัยจะเอ่ยจบ เสียงใสก็ดังแทรกขึ้น

“คะ ๆ หนูลี เอ๊ย! ดิฉันจะเชื่อฟังผู้กองธีระภัทรทุกอย่าง รับรองค่ะตามแผนเป๊ะ ๆ ว่าแต่แผนมันคืออะไรบ้างคะ” บราลีทำเสียงอยากรู้อยากเห็นและตื่นเต้นอย่างเต็มที่ไม่มีกั๊กแต่สายตาไม่ได้มองไปที่คนอธิบายแผนเลยแม้แต่น้อยกลับจ้องจ้องเพียงชายหนุ่มสุดหล่อแสนจะถูกใจตรงหน้าเท่านั้น

“เฮ้อ...ถ้าอย่างนั้นผมว่าให้ผู้กองธีระภัทรอธิบายดีกว่า ผมต้องไปส่งข้อมูลให้ทางโน้นก่อนว่าเราจะส่งพวกคุณไป” พูดจบคุณวิชัยซึ่งทำหน้าที่คล้าย ๆ เลขานุการของผู้อำนวยการก็ปาดเหงื่ออีกทีก่อนเดินออกไปจากห้องสัมภาษณ์

“เดี๋ยว ๆ ๆ คะ คุณวิชัยคะ รับนี้ไปคะมือคุณนะ แอ้งแอ้ง ลองใช้นิ้วโทรจี้หน้าหลอดนี้นะคะ รับรองมือคุณจะไม่แห้งเพราะมันจะมีตัวใจใจบาออยล์เก็บกักความชุ่มชื้นไว้ให้ผิว เอ่อ...ถือซะว่าเป็นของขวัญที่หนูลีให้ด้วยความยินดีที่ได้ร่วมงานกันนะคะ”

คุณวิชัยรับหลอดเครื่องสำอางตรงหน้ามาอย่างงง ๆ

“เอ่อ...คือว่าหลอดนี้หนูลิฟेंงใช้ไปสองสามครั้งเองคะ เอาไว้วันหลังจะเอาหลอดใหม่มาให้คะ” หลังจากที่คุณวิชัยเดินออกไปในสภาพมึนตึ๋มที่ ชายหนุ่มตรงหน้าก็ซ่อนยิ้มในหน้าแล้วสร้างถอนหายใจก่อนจะเอ่ยเสียงเข้ม

“ผมจะพูดครั้งเดียวนะ คุณต้องตั้งใจฟังให้ดี...คุณจะต้องไปรับไมโครฟิล์มในร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ชื่อไซเบอร์สปีดร้านอยู่แถวเทศบาลบ้านสามก่องในอำเภอเมืองภูเก็ต ไปถึงที่นั่นแล้วผมจะขับรถพาคุณไปดู ผมจะเป็นคนคุ้มครองคุณอยู่กลาง ๆ แต่เราต้องแสดงท่าทีเป็นสามมีภรรยา กันเพื่อไม่ให้ดูมีพิรุณ”

ผู้หญิงคนนี้น่าสนใจ...แต่ผู้หญิงคนไหนก็คงเหมือน ๆ กันหมด เพียงแค่ได้รู้ว่าเขาคือใคร ก็ต้องทำท่าแปลก ๆ พร้อมเรียกร้องความสนใจให้ตัวเองอย่างนี้รำไป น่ารำคาญ ชายหนุ่มนึกในใจ

“ใจจริงผมไม่อยากให้ผู้หญิงมาทำงานที่เสี่ยงอันตรายอย่างนี้เลย แต่คุณลุง...เอ่อ ท่าน ผอ. ท่านบอกว่าเคยส่งสายลับที่เป็นผู้ชายไป แต่ก็หายสาบสูญไปทุกครั้งเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญมาก ท่านไม่อยากให้สายลับของเราต้องหายไปพร้อมข้อมูลอีก เราถึงจำเป็นต้องให้ผู้หญิง...แบบคุณ”

เฮ้ะ...

“ผู้หญิงแบบฉัน หมายความว่ายังไงคะ” บราลีหวังคำชม

“ผู้หญิงแบบที่ไม่รู้เรื่องไม่รู้ราว ไม่ระแวงถึงอันตราย มองโลกในแง่ดี อย่างที่คุณเป็นมั้ง” ชายหนุ่มอิงไปพักใหญ่ก่อนจะตอบอย่าง

ขอไปทีถึงประตูประชัน

“หวังว่าคงเป็นคำขมนะคะนั่น...” บราลือดค้อนร่างตรงหน้า ไม่ได้ แหวดตาขบขันขึ้นมาแทนที่ความเย็นชา ทว่าก็เพียงวูบเดียว จากนั้นธีระภัทรก็ขอตัวไปเก็บของบนโต๊ะก่อนออกไปโดยบอกให้บราลือนั่งรอสักครู่

พื้นที่ที่เดินผ่านประตูห้อง ธีระภัทรก็รีบก้าวเท้ายาว ๆ ไปยังห้องใหญ่ซึ่งเป็นห้องทำงานของท่านเสนาบดี หรือลูกน้องของท่านนั่นเอง

“คุณลุงแน่ใจหรือครับว่าจะรับแม่สาวท่าทางแปลก ๆ คนนี้เข้าทำงานจริง ๆ” สีหน้าและแววตาเป็นกัณฑ์ระคนร้อนใจปรากฏขึ้นบนใบหน้าของชายหนุ่ม

“ก็เอาน่า...ลุงคิดว่าน่าจะลองดู เราส่งสายลับที่ได้รับการฝึกมาอย่างหนักไปกี่คน ๆ ก็ไม่รอดสักราย แต่ดูท่าทางแม่หนูคนนี้น่าจะเอาตัวรอดได้ดี”

ได้ฟังคำตอบแล้วหลานชายก็ถอนหายใจยาว

“ผมคิดว่าเธอแปลก ๆ เอาการอยู่นะครับ เมื่อไหร่ก็ให้ครีมหามือกับคุณวิชัยแล้วท่าทางก็ดูเหมือนจะรักสวรั้งามเอามาก ๆ แล้วอย่างนี้จะเอาความสามารถที่ไหนไปเอาตัวรอดล่ะครับ”

“ถ้ารักลุ่มใจ เดียวลุงจะทดสอบอะไรบางอย่างกับแม่หนูบราลือนั่นก็แล้วกันนะ ดูสิว่าจะมีพิษสงมากน้อยแค่ไหนแล้วถ้าเกิดได้ร่วมงานกันจริง ๆ ยังไงก็ช่วยดู ๆ เขาเหนื่อยท่าทางยังเด็กมากอยู่”

ธีระภัทรจำต้องรับคำคนที่เขานับถือประดุจญาติแท้ ๆ

หากทดสอบไม่ผ่านเขาก็ไม่ขอทน...ผู้หญิงร้อยทั้งร้อยล้วนเต็มไปด้วยเล่ห์มารยาหลายร้อยเล่มเกวียน...ธีระภักทรคิดอย่างหงุดหงิด

เมื่อธีระภักทรกลับมา ก็พยักหน้าให้บราลีเดินตามเขาไปด้านหน้าของตึก แต่เพียงแค่เท้าเหยียบลงที่ฟุตบาท เงาของใครบางคนก็วิ่งเข้ามาซ้อนด้านหลังของบราลี ก่อนจะยกแขนขึ้นมารัดคอหล่อนอย่างรวดเร็ว โดยไม่ให้อีกฝ่ายได้ทันตั้งตัว ด้วยความตกใจวอกกับที่เคยได้รับการฝึกฝนมาเป็นอย่างดี บราลีจึงใช้มือทั้งสองข้างจับหมับเข้าที่ข้อมือของคนทีลืดอกคอหล่อนไว้ ก่อนจะออกแรงบิดแล้วหมุนตัวออกมาอีกทางจนเจ้าของมือนั้นร้องโวย แขนที่บิดผิดรูปทำให้เจ้าของร่างเจ็บปวดไม่น้อยแต่ยังไม่ทันที่หญิงสาวจะยกเท้าน้อย ๆ ยันไปอีกทีก็ได้ยินเสียงห้ามขึ้นซะก่อน

“พอแล้วคุณหนูสิ...เดี๋ยวหมวดพัลลภจะเดินไปซะก่อน”

บราลีหยุดชะงักอย่างงง ๆ และเพิ่งรู้สึกตัวว่าร่างที่ตนกำลังประทุษร้ายนั้นใส่ชุดสีก็ กิ่งหันไปยิ้มแหย ๆ ให้ท่านเสนชัยที่ยืนอมยิ้มอยู่ข้างเสา

ตายแล้ว...จะโดนข้อหาทำร้ายร่างกายตำรวจไหมนี่!

ธีระภักทรมองเหตุการณ์ตรงหน้าอย่างทึ่ง ๆ กับวิชาป้องกันตัวของหญิงสาวที่ดูคล่องแคล่วไม่เบา พลังหลบตาคิดอย่างปลงตก

เห็นทีคราวนี้เขาคงต้องจำใจร่วมงานกับเจ้าหล่อนเสียแล้ว

ท่านเสนชัยยิ้มพรางพยักหน้าน้อย ๆ ให้ธีระภักทร ก่อนจะเอ่ยกับบราลี

“ต้องขอโทษด้วย ที่ต้องทดสอบฝีมือกันนิดหน่อยเพราะบางที สิ่งที่คุณจะไปเจอข้างหน้าอาจต้องใช้ไหวพริบ และปฏิกิริยาที่รวดเร็ว อย่างนี้และผมก็ไม่อยากเสียสายลับของผมไปอีก”

พูดจบท่านเสน่ชย์ก็พยักหน้าให้หมวดพลภคเดินตามเข้าไป ในตึก ปล่อยให้บราลิมองตามไปตาปริบ ๆ

จากนั้นผู้กองธีระภักตร์ขับรถพาบราลีไปที่ร้านอาหารหรูแห่งหนึ่ง ก่อนที่จะอธิบายแผนงานต่อด้วยสีหน้าเย็นชาและเอาจริงเอาจัง แม้ ในใจจะเริ่มยอมรับบราลีแล้ว แต่ก็ยังไว้ท่าอยู่

“คุณจะต้องไปถามหาบัตรเติมเงินของเกมเฮลล์ออนไลน์ ราคา ห้าร้อยบาท ซึ่งจริง ๆ แล้วราคานั้นมันไม่มีหรอก แต่มันเป็นรหัสเพื่อให้ ทางฝ่ายนั้นรู้ว่าเราแน่ ๆ อีกอย่างคุณวิชัยคงจะส่งข้อมูลของเรา สองคนไปให้สายที่อยู่ทางโน้นแล้ว และหลังจากที่สายทางโน้นดูข้อมูล เสร็จก็จะทำลายทิ้งทันที เพราะฉะนั้น คุณมั่นใจได้เลยในเรื่องของ ความปลอดภัย”

บราลีพยักหน้าหงิกหงักพลางใช้ส้อมมันเส้นสปาเกตตีเข้า ปากอย่างเอร็ดอร่อย

“พวกเราจะเดินทางไปภูเก๊ตกันในอีกสองวันข้างหน้า ขอให้คุณ เตรียมตัวให้พร้อมด้วย อ้อ...นี่ของคุณ” ชายหนุ่มล้วงอะโรอย่างหนึ่ง ออกมาจากชุดสูท บราลีสืบกลิ่นอาหารที่เคี้ยวลงคอ

“อะไรหรรคะริชา...” เสียงหวานเข้าไส้ ทำเอาชายหนุ่มสะดุ้ง โหยง

“อ้าว...ก็ท่านผู้อำนวยการให้ฉันเรียกคุณอย่างนี่” บราลีนึกหัวเราะในใจกับท่าสະดั่งของธีระภัทร

สิ่งที่ชายหนุ่มยื่นให้คือแหวนเพชรน้ำงามราวสามกะรัต

“โอโฮ! ของจริงหรือเปล่าคะ” บราลีถามพลางชะงักกหน้าไปครู่

“แหวนแต่งงานนะ จะเป็นของปลอมได้ยังไง เอ่อ...อันที่จริงมันเป็นของผมนะ คุณแม่ให้ผมเอาไว้ขอผู้หญิงแต่งงาน แต่เพื่อความสมจริงผมจะให้คุณยืมใส่ก่อน”

บราลีแอบดีใจเล็ก ๆ ที่รู้ว่าผู้ชายคนนี้ยังไม่มีสาวคนไหนมาจับจอง ก่อนจะส่ายหน้า

“ไม่เอาหรอกค่ะ เดี่ยวฉันไปหาแหวนมาใส่เองดีกว่า สบายใจดี เพราะถ้าเกิดฉันเผลอทำแหวนของคุณหาย...ฉันคงลำบากใจแย่”

สีหน้าชายหนุ่มดูอึ้ง ๆ กับเหตุผลของหญิงสาว

“ทำไม...หรือคุณเห็นว่าหน้าอย่างฉันนี้ไม่มีปัญญาหาแหวนเพชรมาหลอกคนอื่นว่าเป็นแหวนแต่งงาน...มีนะมันมี แต่ฉันไม่ชอบใส่มันรำคาญ” บราลีอธิบาย ก่อนจะตัดสินใจด้วยความฉับไว

“อ้อ...แล้วก็เผื่อคุณอยากขอใครแต่งงานขึ้นมา เดี่ยวจะไม่มีให้เขา เพราะฉะนั้นเอาของฉันนี้แหละดีที่สุด คุณเองก็อย่าลืมหาแหวนแต่งงานของคุณมาใส่ด้วยแล้วกันค่ะ”

ชายหนุ่มหรีตามองบราลีอย่างใช้ความคิด

ธีระภัทรยอมรับคำตัดสินของหญิงสาวในที่สุด แต่แววตาที่มองหญิงสาวก็ยังคงเย็นชาเช่นเดิม

“คงไม่นานขนาดนั้นหรอก เพราะอีกสองวันเราก็ต้องไปภูเก็ต